

1179

El mar: variació morfològica (II)

(ALDC, VIII, 1690. El mar)

Ens ocupem aquí de l'aspecte morfològic del mot *mar* (gènere que no queda explícit quan la resposta ha estat sense article) i que és un complement al mapa 1131, on hem abordat el seu costat lèxic i fonètic.

El llat. MARE era de gènere neutre, que en cat. esdevingué predominantment *f.* (com en fr. *mer*, rom. *mare*, oc. actual *mar*), gènere que avui és exclusiu del ross., bal. i alg. (*la mar*), mentre que en val. el *m.* és complementari del *f.*, com en val. ant. on aquest gènere és preferent (Mayans, 1787; Sanelo, 1802; Rosanes, 1864; Pla, 1880; Martí Gadea,

1909, ap. Guardiola) enfront del minoritari *m.* (Escríg, 1851); en canvi, en el cat. principatí el *m.* és dominant (cat. or. *el mar*; cat. nord-occ. *lo mar*). En mall. ant. emergeix algun *mar* [*m.*] especialment en escrits de caire literari (Scripta 2013). En l'ús translatici de 'multitud, abundància' *mar* coneix exclusivament el gènere *f.*, *la mar de gent*, *la mar de perdius* (Figuera, 1840; Amengual, 1858-1878). *Mar* és mot normatiu des del *DOrt*, 1917, amb la marca referent al gènere *m.* [i *f.*], canviada en *m. i f.* en el *DG*₁, 1932, i en *m. o f.*, des del *DIEC*₁, 1995.

